

Veveriček posebne sorte

Pridobljeno iz Wikivira, dne 03/23/20

Veveriček posebne sorte

Svetlana Makarovič

Spisano: Pretipkala Ema Hozjan

Viri: Makarovič, Svetlana (1994). *Veveriček posebne sorte*. Ljubljana: Zveza društev za cerebralno paralizo Slovenije, Sončkov klub,. ([COBISS](#)).

Dovoljenje: To delo je objavljeno s pisnim [dovoljenjem](#) avtorja, pod pogoji licence [Creative Commons Priznanje avtorstva-Deljenje pod enakimi pogoji 3.0](#).

Izvozi v formatu:

Tih aprilski dež je rosil na smrekovje Veveričjega gaja, ko je v rano jutro zavreščala šoja: »Novica! Velika novica! Veverica Puhanka je postala mama! Skotila je pet mladičkov!«

Je ni novice v gozdu, veste, ki bi je šoja ne izvedela prva! In seveda je morala tudi tole pri priči razkričati naokrog. Zajčja družina je veselo zamrdala z gobčki: Kar pet novih veveric, imenitno! Le brž naj zrastejo, da se bomo lahko skupaj lovili pa skrivali!

Pa ne samo zajci, tudi miške, ki so velike prijateljice veveric, so se silno razveselile in radovedno opazovale pod košato smreko, kjer si je bila uredila Puhanka prijetno bivališče v topli duplini visoko v krošnji.

Puhanka, ki so se k njej pritiskali mladički, še vsi goli in nebogljeni, je seveda slišala navdušene klice od zunaj. Zadovoljno je mežikala in si predstavljala, kako veselo bo, ko bodo tem njenim nerodnim kepicam zrasli puhasti kožuščki in košati repki; ko se bodo njihove črne očke odprle in se radovedno razgledale naokrog. In takrat šele, takrat, ko bodo dovolj krepki za prvi skok na bližnje drevo! In ko bodo znali z ostalimi zobki že mojstrsko oglodati storž in ga spretno zalučati tako, da bo priletel ravno lisici na bučo! Oh, kako bo mama Puhanka ponosna!

Tekli so dnevi, veveričke so rasle in se krepile. Trije veverički in dve veverici so se prerivali in kobacali po duplini in potem - potem je nekega sončnega jutra najkrepkejši veveriček pokukal na plan in se splazil na vejo.

Nekaj časa je osuplo zijal okoli sebe, potem pa je nenadoma začutil v drobnem telesu silno željo po gibanju. In sam ni vedel, kdaj in kako - pa se je že odgnal in v dolgem skoku pristal na veji bližnje bukve.

»Hej! JUHU!« je zacvilil in se veselo zahihital. »Si me videla, mama? Ste me videli, vi vsi? Hu, kako sem skočil!«

Mama Puhanka je bila spočetka nekoliko zaskrbljena, kot pač vse mame, zmajevala je z glavo in klicala: »Previdno, otroci, previdno!« Zraven pa jo je seveda kar razganjalo od ponosa, ko sta se ojunačili še obe veвериčki in kar poleteli na bližnje drevo.

Potlej se je odgnal še bratec - hop! To je bilo smeha in veselega vzklikanja! Ampak...

Ampak najmanjši veвериček je še kar čepel na veji pred domačo duplino in se nerodno prekladal sem in tja.

»No, Čopko,« je zaklicala mama, »kar s korajžo!«

Čopko je negotovo pogledal mamo, potlej pa navzdol, kjer so na jasi, globoko globoko spodaj že čakali štirje zajčki in ga spodbujali, naj že tvega prvi skok.

»Ne vem ... Ne vem, kako naj skočim,« je negotovo zamrmral Čopko. »Nobene moči ne čutim v tačkah.«

»Daj no,« ga je pokarala Puhanka. »Menda mi ne boš naredil sramote pred vsem gozdom s svojo strahopetnostjo!«

Čopko jo je prestrašeno pogledal in se poskušal pripraviti na skok. Pa ga je nekako čudno zaneslo, in če se ne bi bil zadnji hip ujel s sprednjo šapico za vejo, bi kar strmoglavil v globino.

Mama je priskakljala k njemu.

»Kaj pa se to pravi, da hočeš biti nekaj posebnega,« ga je okregala. »Ali se pretvarjaš, ali kako?«

Čopku je šlo že malce na jok, zdajci pa se je kar razjezil na mamo.

»Če ti pa pravim, da ne morem,« je zagodrnjal.

Mama si ga je pogledala čisto od blizu in se ustrašila: »Čopko, kaj je s tvojimi tačicami? Tu nekaj ne bo prav!«

Ena tačka najmlajšega veverička je bila nenavadno skrivljena in tanjša od drugih. Zares, ta veveriček je natanko čutil, da ne more skakati, pa če si je še tako želel.

Kaj pa zdaj?

Njegova bratca in sestri so se že veselo podili po gozdu, kdo ve kod, Čopko pa je slabe volje ždel na veji in grdo gledal predse. In bolj ko ga je mama Puhanka zaskrbljeno

ogledovala, bolj se mu je kremžil smrček od slabe volje. Pa kaj ne bi bil mali veвериček slabe volje! Kako je bil razočaran! Pa še mama Puhanka se je na lepem začela jokati, ko ji je postalo jasno, da njen Čopko nikoli ne bo tak kot druge veverige.

»Nehaj, mama, prosim te,« je vzkliknil Čopko. »Že tako sem zadosti potr, zdaj pa še ti solze pretakaš!« Puhanka se je zatekla k svoji teti, modri Replji.

Replja je bila seveda že izvedela za Čopkovo nesrečo, šoja je bila dovolj glasna – ves gozd je odmeval od njenega vreščanja: »Ste slišali, ste slišali, najmanjši veveriček iz Puhankinega gnezda ne more skakati, ker mu je tačka čisto drugače zrasla! Le kaj bo s tem mladičkom?«

Stara Replja je najprej nahrulila šoja: »Zase se brigaj, klepetulja!«

Potlej se je resno zagledala v Puhankine objokane oči in rekla: »Daj no Puhanka! Kot da je skakanje in plezanje edino, kar imajo veverige početi na svetu! Pomiri se in daj času čas, pa boš videla!«

»Ampak jaz imam Čopko najrajši,« je zahlipala Puhanka, »in ravno njemu se je moralo to zgoditi!«

Replja je zmajala z glavo.

»Razumem, da ga imaš najrajši, Puhanka, je že tako, da so najmanjši mladički ponavadi najbolj ljubki. Ampak nikar ne pretiravaj in nikar se ne cmeri. S tem mu prav nič ne pomagaš. Koliko je veveric, ki znajo izvrstno skakati in plezati pa nič drugega! Zna biti, da bo imel ravno Čopko dovolj časa, da se nauči česa boljšega.«

»Najboljše je skakanje,« je trmoglavila Puhanka.

»No, če tako misliš, pa nisi ravno ena najpametnejših,« se je zadrla Replja in ji pokazala hrbet.

Puhanka se je vrnila na domačo smreko, ko pa je bila videla, kako Čopko nepremično ždi na veji kot kosmata kepica slabe volje, se je raje odpravila nabirat lanske storže, da se nekoliko zamoti.

Čopko je nazadnje dvignil glavico in zamežikal v sonce, ki mu je prijetno grelo kožušček. Počasi in previdno seje splazil do konca veje in se razgledal naokrog. Opazil je pisano gosenco, ki je lezla po deblu, se nasmehnil mlademu kosu, ki je prhnil z druge veje in se spustil k njemu in veselo zažvižgal.

»Kdo te je naučil tako lepo žvižgati,« je vprašal Čopko.

»Nihče,« je čivknil kos. »Toliko časa sem poskušal, dokler mi ni uspelo. To je vse.«

»To je vse?«

»To je vse. Nekateri reči ti uspejo, druge pač ne. Ampak vsako je treba poskusiti, veš. No, jaz sem se naučil žvižgati. Kaj pa ti?«

»Veš jaz ... Jaz ne morem skakati in plezati. Zaradi tačke, veš. Ampak, če se ne bom naučil česa drugega, bom še umrl od dolgega časa. Kaj če bi poskusil ... Na primer peti? Glej. Mogoče se ne bom nikoli naučil peti. Ampak, če ne bom poskusil, se pa čisto gotovo ne bom naučil. Veš kaj – kar poskusil bom!«

Čopko je odprl gobček in spustil iz sebe hripav, cvileč glasek, tako da sta oba s kosom planila v smeh. Potlej je poskusil še enkrat in še enkrat – in glasno zapel – in glej, njegov glasek je postajal vse bolj čist in prijeten. In Čopko je sklenil, da bo poskušal peti vsak dan.

Tekli so dnevi in veveriček je poskušal to in ono. Naučil se je seštevati in odštevati lešnike v gnezdu. Naučil se je razločevati liste raznih dreves, naučil se je opazovati življenje ptic, rož, drevja. Naučil se je napovedovati vreme po vetru, po obliki oblakov, po cvetovih gozdnega kukavičnika. In ko je minilo poletje, ki so ga druge veverice prebile v večnem prekopicovanju in divjanju po deblih gor in dol, in spet gor in dol – ko je minilo poletje, je veveriček Čopko postal najpametnejši in najbolj izkušen veveriček v vsem gozdu! In, ne boste verjeli, ker je nenehno poskušal peti, se je nazadnje naučil tudi prelepo prepevati. Postal je silno priljubljen in vse veverice so hodile k njemu po nasvete, celo stara Replja, ki je bila čisto nora nanj.

»Mar ti nisem rekla?« je nekoč skoraj nadrla ponosno Puhanko, ki je z borovim storžem skrbno skrtačila Čopko kožušček, da se je svetil kakor svila. Le kdaj naj bi se bil naš Čopko navadil tako bistro razmišljati, če bi porabil ves svoj čas za skakanje in divjanje kot druge veverice?

Čopko se je zamislil. Druge veverice so se zbrale okoli njega, utrujene od plezanja. Tedaj je Čopko dvignil glavo, se zazrl v daljavo in tiho spregovoril. Začel je pripovedovati pravo pravcato veveričjo pravljico, ki si jo je kar sam izmislil. Vsi so napeto poslušali in užival. Veveriček pa je pripovedoval prelepo zgodbo, ki se je začela takole:

»Tih aprilski dežek je rosil na smrekovje Veveričjega gaja ...«

About this digital edition

This e-book comes from the online library [Wikisource](#)^[1]. This multilingual digital library, built by volunteers, is committed to developing a free accessible collection of publications of every kind: novels, poems, magazines, letters...

We distribute our books for free, starting from works not copyrighted or published under a free license. You are free to use our e-books for any purpose (including commercial exploitation), under the terms of the [Creative Commons Attribution-ShareAlike 3.0 Unported](#)^[2] license or, at your choice, those of the [GNU FDL](#)^[3].

Wikisource is constantly looking for new members. During the realization of this book, it's possible that we made some errors. You can report them at [this page](#)^[4].

The following users contributed to this book:

- Mea~slwikisource

-
1. [↑ http://wikisource.org](http://wikisource.org)
 2. [↑ http://www.creativecommons.org/licenses/by-sa/3.0](http://www.creativecommons.org/licenses/by-sa/3.0)
 3. [↑ http://www.gnu.org/copyleft/fdl.html](http://www.gnu.org/copyleft/fdl.html)
 4. [↑ http://wikisource.org/wiki/Wikisource:Scriptorium](http://wikisource.org/wiki/Wikisource:Scriptorium)